

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.502/2015/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a **felszámoló szervezet neve, székhelye** felszámoló által meghatalmazott dr. Pallós Zoltán ügyvéd által képviselt **felperes Zrt. neve „f.a.”** felperes székhelye székhelyű felperesnek - a dr. Kiss Zoltán ügyvéd által képviselt **alperes Kft. neve** alperes székhelye székhelyű alperes ellen szolgáltatási díj megfizetése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 7.G.40.035/2015/14. sorszámu, 2015. szeptember 25. napján kelt ítéletével szemben az alperes által 15. sorszámon benyújtott fellebbezés kapcsán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a helyesbítéssel **hagyja helyben**, hogy a marasztalási tőkeösszeg után a késedelmi kamat a kifizetésig minden naptári félév teljes idejére, az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 (hét) %-kal növelt összegének megfelelő mértékű.

Kötelezi alperest, fizessen meg felperesnek 15 napon belül 100.000,- (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek 2009. február 25. napján közműves ivóvízellátásra és szennyvízelvezetésre vonatkozó közszolgáltatási szerződést kötöttek. A szolgáltatási helyként a **ingatlan 1. címe** szám alatti ingatlant jelölték meg. Az alperes ezen az ingatlanon üzemelteti a **Kemping neve**, a **Strandfürdő neve** és a **Sportuszoda neve**.

Az alperes 2012-2013. évben az igénybe vett szolgáltatás díját teljes körűen nem fizette meg. A felperes által kibocsátott és a szolgáltatás ellenértékét tartalmazó valamennyi számlát az alperes teljesítésigazolási záradékkal látta el.

A felperes ellen felszámolási eljárás indult, melynek kezdő időpontja 2013. november hó 11. napja. A felperes keresetében kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 187.078.815,- Ft, valamint a keresetében írt részösszegek után (117.769.755,- Ft, és 69.309.060,- Ft), az ott meghatározott időpontoktól számított késedelmi kamat megfizetésére. Keresetét arra alapította, hogy a felek között közüzemi szerződéses jogviszony jött létre, melyet teljesített, ugyanakkor az alperes a díjakat teljes körűen nem fizette meg. Utalt arra, hogy a számlákban ugyan különböző fogyasztási helyek kerültek megjelölésre, azonban ezek minden esetben a **ingatlan 1. címe** szám alatti ingatlanon találhatók, emellett az alperes törvényes képviselője teljesítési igazolási záradékkal látta el a számlákat, ezzel a

tartozást elismerte.

Az alperes kérte a kereset elutasítását és a per tárgyalásának felfüggesztését. Előadta, hogy a víziközmű vagy víziközmű létrehozására irányuló beruházás, amely olyan gazdálkodó szervezet tulajdonában áll, amely felett - ide nem értve a munkavállalói résztulajdont - a tulajdoni részesedés egésze a nemzeti vagyonba tartozik, 2013. január 1-jén az ellátásért felelős tulajdonába került. A tulajdonjog a törvény erejénél fogva száll át a tulajdonjoghoz kötődő jogokkal és kötelezettségekkel együtt. Miután a felperesi vagyonösszességbe tartozik a közüzemi díj követelés és kamata is, annak jogosultjává az önkormányzat vált a törvény erejénél fogva, ezért a felperest a követelés már nem illeti meg. A tárgyalás felfüggesztését a folyamatban lévő, hasonló tárgyú másik per jogerős befejezéséig kérte. Vitatta a követelés összezszerűségét is, mert álláspontja szerint az egyes számlákban írt fogyasztási helyek nem azonosíthatók be pontosan és nem egyeznek meg a közüzemi szerződésben írtakkal. Emellett beszámítási kifogást is előterjesztett, először 43.550.100,- Ft erejéig, hivatkozva arra, hogy az alperes taggyűlése 2013. évben üzlet rész arányos pótbefizetést rendelt el, amelyet a felperes, mint tag nem teljesített. Ezen követelését a felszámolási eljárásban nem jelentette be a felszámolónak, nem kérte nyilvántartásba vételét. Beszámítási kifogásként hivatkozott utóbb a 2015. május 11-i taggyűlésre, melyen további 38.435.000,- Ft erejéig pótbefizetési kötelezettséget írtak elő a tagok a felperes irányába. A követelést a felszámolónak bejelentette, a regisztrációs díjat befizette, azonban a felszámolóval az egyeztetés folyamatban van. Az elsőfokú bíróság a beszámítani kért 38.435.000,- Ft követelést - mivel az egyeztetés e körben folyamatban volt - nem érintve az ügyben 2015. augusztus 28. napján 10. sorszámon részítéletet hozott a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján, melyben kötelezte alperest, fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 148.643.815,- Ft-ot, valamint ezen összegből 79.334.755,- Ft után 2013. január 1. napjától, míg 69.309.061,- Ft után 2013. október 1. napjától a kifizetésig az rPtk. 301/A. § (2) bekezdés szerinti mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.905.000,- Ft perköltséget.

Ezt követően a kitűzött tárgyaláson az elsőfokú bíróság meghozta a 14. sorszámu ítéletet, melyben kötelezte alperest, fizessen meg felperesnek 38.435.000,- Ft-ot, valamint ezen összeg után 2013. január 1. napjától a kifizetés napjáig az rPtk. 301/A. § (2) bekezdés szerinti késedelmi kamatot, valamint az államnak 1.500.000,- Ft elsőfokú eljárási illetéket.

Az ítélet indokolása szerint az alperes előadásával kapcsolatban a Szegedi Ítéltábla a Vksztv. 79. § (1) bekezdése értelmezése körében valóban kifejtette, a jogszabály a tulajdonjog alatt nem csupán az egyes dolgok - ingó, ingatlan - feletti tulajdoni jogosultságot érti, hanem a „víziközműről, beruházásról”, mint vagyonösszességről, ennek „tulajdonjoga” átszállásáról rendelkezik. Nem állhat elő olyan helyzet, hogy az átvevő ingyen megszerzi a volt társulat vagyonának aktív, pozitív elemeit (műszaki létesítmények), ugyanakkor a tartozások, passzívák a felszámolás alá kerülő társaság terhére maradnak (pl. hiteltartozás).

Az elsőfokú bíróság rögzítette, az ítéltábla rámutatott más határozatában arra is, hogy eltérő lehet a helyzet a közszolgáltatási szerződésből eredő vagyonátruházás időpontja előtt már esedékessé vált vízdíj követelésekkel. A Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.063/2015/4.számú végzésére utalva rögzítette: „A társulat által már nyújtott szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás ugyanis nem minősül a víziközmű, víziközmű beruházás tulajdonjogához kötődő jognak, hanem a szolgáltatással a szolgáltatónál felmerült költségek - munkabér, működési költség, egyéb kiadás - fedezetére szolgáló, a szolgáltatót megillető díj.”

Az elsőfokú bíróság a per adatai alapján megállapította, hogy a víziközmű tényleges átadását megelőző időszakban a felperes által szolgáltatott ivóvíz és csatornahasználati díjat tartalmazzák a számlák, azaz olyan szolgáltatás ellenszolgáltatását követeli a felperes, amely nem tartozik a víziközmű vagyonba, így annak „tulajdonjoga” nem szállt át az önkormányzatra a törvény erejénél fogva. Ezen indokra figyelemmel mellőzte a per tárgyalásának felfüggesztését.

Az alperes összezszerűségi kifogását nem találta megalapozottnak. Rögzítette, hogy az egyes

számlákban megjelölt fogyasztási helyek nem mindenben azonosak a szerződésben írtakkal, azonban valamennyi hely az alperes által üzemeltetett strandfürdő, uszoda és kemping területén található, mindezen túlmenően az alperesi teljesítési igazolás tartozás elismerésnek minősül (Ptk. 242. §), így az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, ennek azonban felhívás ellenére nem tett eleget.

Az alperes beszámítási kifogása tekintetében rögzítette, hogy a Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal, hogy a hitelező - a gazdálkodó szervezet által indított perben - a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is a hitelező volt. Mindebből következően a beszámítás jogával az alperes csak három konjunktív feltétel fennállása esetén élhetett volna. A második beszámítási kifogásban érvényesíteni kívánt követelése a felperesnek a felszámolás alatt keletkezett. Ebből következően a második konjunktív feltétel - az, hogy a követelésnek a felszámolás kezdő időpontjában fennállónak kell lennie - nem teljesült. Ezért a felszámolás kezdő időpontja után keletkezett követelés tekintetében a perben beszámítással élni nem lehet.

Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Az érdemi ellenkérelmében foglaltakat a továbbiakban is fenntartotta, a szolgáltatási díjjal nem a felperesnek tartozik.

A 38.435.000,- Ft összegű beszámítási kifogása kapcsán előadta, hogy álláspontja szerint a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) pont, valamint a (2) bekezdés b) pontjának rendelkezései alapján a követelése az adós gazdasági tevékenységének ésszerű befejezésével, továbbá vagyonának megőrzésével kapcsolatos költség, azaz gazdasági tevékenységből keletkező felszámolási költségnek minősül, melynek egyeztetése jelenleg is folyamatban van a felszámolóval. Álláspontja szerint a követelés beszámításként jelen perben érvényesíthető. A Cstv. 36. § (1) bekezdése és 38. § (3) bekezdése csak annyiban korlátozzák a beszámítást, hogy kizárólag olyan követelés számítható be, amit a felszámoló elismertként nyilvántartásba vett és amely vonatkozásában a felszámolás kezdő időpontját - illetőleg jelen esetben követelés keletkezését - illetően nem került sor engedményezésre. A követelés - mivel az annak alapját képező pótbefizetést az alperesi kft. taggyűlése 2015. június 30. napján írta elő a tagok, így a felperes számára esedékessége 2015. június 30. napja, és mint hitelezői igény 2015. július 9. napján azaz a törvényi határidőn belül bejelentésre került.

Az illeték kapcsán hivatkozott arra, mivel az eljárás során már a részítélettel szembeni fellebbezés során az Itv. 46. § (1) bekezdés szerinti felső határt, azaz 2.500.000,- Ft-ot elérte a lerovandó illeték és ugyanazon peres eljárásról van szó, ezért kérte, hogy az illetéket jelen ítélettel szembeni fellebbezésre is megfizetettnek tekintse az ítéletábra.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A fellebbezés nem alapos.

A víziközmű-szolgáltatásról szóló 2011. évi CIX. törvény (Vksztv.) - 2012. évi CVI. törvény 43. pontja szerinti szöveggel hatályba lépett - 79. § (1) bekezdése alapján az a víziközmű, vagy víziközmű létrehozására irányuló beruházás, amely olyan gazdálkodó szervezet tulajdonában áll, mely felett a tulajdonosi részesedés egésze a nemzeti vagyonba tartozik, 2013. január 1-jén az ellátásért felelős tulajdonába kerül. A *tulajdonjog* jelen törvény erejénél fogva ingyenesen, a

tulajdonjoghoz kötődő jogokkal és kötelezettségekkel együttesen száll át.

A Vksztv. 79. § (1) bekezdésében szereplő rendelkezés értelmezése körében az ítéletábra a Gf.III.30.187/2014/3. számú, valamint Gf.III.30.063/2015/4. számú végzésekben már kifejtette álláspontját. A perbeli jogvita kapcsán is annak volt meghatározó jelentősége, hogy a Vksztv.79. § (1) bekezdése „a víziközmű, víziközmű beruházás tulajdonjogának átszállása” kitétel alatt a szűkebb értelemben vett egyes dolgok tulajdonjogának és ahhoz kapcsolódó kötelezettségek és követelések átszállásáról rendelkezik, vagy a polgári jogi értelemben vett közművagyon, és ehhez kapcsolódó aktívák és passzívák átszállásáról szól.

A Vksztv. 79. § (1) bekezdése arra utal, hogy a tulajdonjog alatt nem csupán az egyes dolgok - ingó, ingatlan - feletti tulajdoni jogosultságokat érti, hanem a „víziközműről, illetve beruházásról”, mint vagyonösszességről, ennek „tulajdonjoga” átszállásáról rendelkezik. Ezt támasztja alá egyebekben a Vksztv. 79. § (4) bekezdése is, mely a 79. § (1) bekezdésére visszautalva a „vagyonátruházás” kifejezést használja. Nem állhat elő olyan helyzet, hogy az átvevő ingyenesen megszerzi a volt társulat vagyonának aktív, pozitív elemeit (műszaki létesítmények), ugyanakkor a tartozások, passzívák a felszámolás alá kerülő társulat terhén maradnak (például a hiteltartozás). Nem eredményezhet a törvényben meghatározott ingyenes vagyonátszállás intézményesített fedezetelvonást.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróság a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A jogalkotó célja a víziközmű vagyonának átszállása kapcsán nem lehetett a víziközmű társulattal szembeni hitelezői követelések fedezetének ingyenes kivonása, mert az a közjónak megfelelő erkölcsös célnak nem felelne meg.

A 2014. évi XCIX. törvény 387. §-a módosította a Vksztv. 79. § (1) bekezdését 2014. december 30-ai hatállyal. Eszerint a víziközmű, vagy víziközmű létrehozására irányuló beruházás, amely olyan gazdálkodó szervezet tulajdonában áll, amely felett a tulajdoni részesedés egésze a nemzeti vagyonba tartozik, 2013. január 1-jén az ellátásért felelős tulajdonába kerül. A tulajdonjog e törvény erejénél fogva ingyenesen, *víziközmű esetében a tulajdonjog tárgyát képező dologhoz, vagy beruházáshoz kötődő jogokkal és az azzal járó vagy kapcsolatos terhekkel együttesen száll át.*

A jogszabályszerző pontosságát az támasztja alá, hogy a Vksztv. 79. § (1) bekezdése a víziközmű társulatok vagyonával kapcsolatosan ugyan nem generális jogutódlást tartalmaz, de a víziközmű, víziközmű beruházás tulajdonjog átszállása nem is az egyes dolgok tulajdonjogának és ahhoz kapcsolódó dologi kötelezettségek átszállásáról, hanem a polgári jogi értelemben vett vagyon, ez esetben a víziközmű vagyon, illetve víziközmű létrehozására irányuló beruházás, mint vagyon és ezen belül az aktívák és passzívák átszállásáról rendelkezik.

A perbeli jogvitában azt kellett eldönteni, hogy a felperes konkrét követelése - a közszolgáltatási szerződésből eredő vízdíjkövetelés - a víziközmű vagyon, illetve beruházás részét képezi-e, vagy azon kívül esik. Az ítéletábra ekörben is fenntartja a Gf.III.30.063/2015/4. sorszámu végzésében már kifejtett álláspontját a közszolgáltatási szerződésekből eredő, a vagyonátadás időpontja előtt már esedékessé vált vízdíj követelésekkel kapcsolatosan. A társulat által már nyújtott szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás nem minősül a víziközmű, a víziközmű beruházás tulajdonjogához kötődő jognak, hanem a szolgáltatással a szolgáltatónál felmerült költségek - munkabér, működési költségek, egyéb kiadás - fedezetéül szolgáló, ezért a szolgáltatást megillető díj. Így - szakértő bevonása nélkül is - megállapítható volt, hogy a közszolgáltatási szerződésekből eredő szolgáltatási díjkövetelés nem része a víziközmű vagyonnak, ez a díj nyújt fedezetet a társaság működésére, mely működéssel kapcsolatos költségeket a felperes azok felmerültekor vagy már kifizette, vagy ha teljesítésre nem került sor, akkor a felszámolási eljárásban a hitelezői követelések fedezetét képezi. A közszolgáltatási szerződésből eredő vízdíj követelés tehát nem olyan jellegű vagyoni elem, amely a Vksztv. 79. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az ellátásért felelős tulajdonába került volna.

A 38.435.000,- Ft összegű közműszolgáltatási szerződésből eredő követeléssel szembeni alperesi beszámítási kifogás - ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította - nem alapos.

Az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 36. § (1) bekezdése szerint a felszámolás során csak olyan követelés számítható be, amelyet a felszámoló elismertként nyilvántartásba vett és amelynek tekintetében a felszámolás kezdő időpontját - vagy ha a követelés később keletkezett, a keletkezését - követően nem került sor engedményezésre. A Cstv. 36. § (1) bekezdésében foglaltakon túlmenően azonban a felszámolás alatt álló felperes által indított perben az előterjesztett beszámítási kifogás érvényesíthetőségére irányadó a Cstv. 38. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés is. E törvényhely szerint a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal, hogy a hitelező - a gazdálkodó szervezet által indított perben - a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is hitelező volt. A fentiekből következően a hitelező a perben beszámítási kifogást nem érvényesíthet, azonban a felszámolási eljárásban bejelentett, és visszaigazolt hitelezői igénye tekintetében a felszámolási eljárás során a beszámítási jogát gyakorolhatja (BDT 2008.1751., BH 2010. 17.).

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy a kamat mértékére vonatkozóan nem elégséges a törvényre, a Ptk. 301/A. §-ára történő utalás, hanem - a víziközmű szolgáltatási szerződés megkötésének és a nyújtott szolgáltatás időpontját is figyelembe véve - a késedelmi kamat mértékét a rendelkező részben a bíróságnak kell meghatároznia.

Az alperes ítélet elleni fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a felperes részére perköltség fizetésére köteles, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdésében foglaltak alapján a kifejtett ügyvédi munka mennyiségét is figyelembe véve arányosan állapította meg. Figyelemmel arra, hogy az alperes a részítélettel szembeni fellebbezésére a maximális mértékű fellebbezési illetéket lerőta, ezért az ítéletábra az ítélettel szembeni további illeték fizetésére való kötelezését az alperesnek mellőzte (Itv. 46. § (1) bekezdés).

S z e g e , 2016. február hó 18. napján

Dr. Kemenes István s.k.. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.501/2015/4. szám

A Szegedi Ítéletábra a **felszámoló szervezet neve, székhelye** felszámoló által meghatalmazott dr. Pallós Zoltán ügyvéd által képviselt **felperes neve Zrt. „f.a.”** felperes címe szám alatti székhelyű

felperesnek - a dr. Kiss Zoltán ügyvéd által képviselt **alperes neve Kft.** alperes címe szám alatti székhelyű alperes ellen szolgáltatási díj megfizetése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 7.G.40.035/2015/10. sorszámu, 2015. augusztus 28. napján kelt részítéletével szemben az alperes által 13. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

R É S Z Í T É L E T T:

Az elsőfokú bíróság részítéletét azzal a helyesbítéssel **hagyja helyben**, hogy a marasztalási tőkeösszeg után a késedelmi kamat a kifizetésig, minden naptári félév teljes idejére, az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 (hét) %-kal növelt összegének megfelelő mértékű.

Kötelezi alperest, fizessen meg felperesnek 15 napon belül 1.000.000,- (Egymillió) Ft másodfokú perköltséget.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

A peres felek 2009. február 25. napján közműves ivóvízellátásra és szennyvízelvezetésre vonatkozó közszolgáltatási szerződést kötöttek. A szolgáltatási helyként a **ingatlan címeszám** alatti ingatlant jelölték meg. Az alperes ezen az ingatlanon üzemelteti a **Kemping neve-t**, a **Fürdő neve-t** és a **uszoda neve-t**.

Az alperes 2012-2013. évben az igénybe vett szolgáltatás díját teljes körűen nem fizette meg. A felperes által kibocsátott és a szolgáltatás ellenértékét tartalmazó valamennyi számlát az alperes teljesítésigazolási záradékkal látta el.

A felperes ellen felszámolási eljárás indult, melynek kezdő időpontja 2013. november hó 11. napja. A felperes keresetében kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 187.078.815,- Ft, valamint a keresetében írt részösszegek után (117.769.755,- Ft, és 69.309.060,- Ft), az ott meghatározott időpontoktól számított késedelmi kamat megfizetésére. Keresetét arra alapította, hogy a felek között közüzemi szerződéses jogviszony jött létre, melyet teljesített, ugyanakkor az alperes a díjakat teljes körűen nem fizette meg. Utalt arra, hogy a számlákban ugyan különböző fogyasztási helyek kerültek megjelölésre, azonban ezek minden esetben a **ingatlan címe** szám alatti ingatlanon találhatók, emellett az alperes törvényes képviselője teljesítési igazolási záradékkal látta el a számlákat, ezzel a tartozást elismerte.

Az alperes kérte a kereset elutasítását és a per tárgyalásának felfüggesztését. Előadta, hogy a víziközmű vagy víziközmű létrehozására irányuló beruházás, amely olyan gazdálkodó szervezet tulajdonában áll, amely felett a tulajdoni részesedés egésze a nemzeti vagyonba tartozik, 2013. január 1-jén az ellátásért felelős tulajdonába került. A tulajdonjog a törvény erejénél fogva száll át a tulajdonjoghoz kötődő jogokkal és kötelezettségekkel együtt. Miután a felperesi vagyonösszességbe tartozik a közüzemi díj követelés és kamata is, annak jogosultjává az önkormányzat vált a törvény erejénél fogva, ezért a felperest a követelés már nem illeti meg. A tárgyalás felfüggesztését a folyamatban lévő, hasonló tárgyú másik per jogerős befejezéséig kérte. Vitatta a követelés összezszerűségét is, mert álláspontja szerint az egyes számlákban írt fogyasztási helyek nem azonosíthatók be pontosan és nem egyeznek meg a közüzemi szerződésben írtakkal. Emellett

beszámítási kifogást is előterjesztett, először 43.550.100,- Ft erejéig, hivatkozva arra, hogy az alperes taggyűlése 2013. évben üzletrész arányos pótbefizetést rendelt el, amelyet a felperes, mint tag nem teljesített. Ezen követelését a felszámolási eljárásban nem jelentette be a felszámolónak, nem kérte nyilvántartásba vételét. Beszámítási kifogásként hivatkozott utóbb a 2015. május 11-i taggyűlésre, melyen további 38.435.000,- Ft erejéig pótbefizetési kötelezettséget írt elő a felperes, mint tag irányába. A követelést a felszámolónak bejelentette, a regisztrációs díjat befizette, azonban a felszámolóval az egyeztetés folyamatban van.

Az elsőfokú bíróság a beszámítani kért 38.435.000,- Ft követelést - mivel az egyeztetés e körben folyamatban volt - nem érintve, az ügyben részítéletet hozott a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján. Kötelezte alperest, fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 148.643.815,- Ft-ot, valamint ezen összegből 79.334.755,- Ft után 2013. január 1. napjától, míg 69.309.061,- Ft után 2013. október 1. napjától a kifizetésig az „rPtk. 301/A. § (2) bekezdés szerinti mértékű” késedelmi kamatát. Kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.905.000,- Ft perköltséget.

Az ítélet indokolása szerint az alperes előadásával kapcsolatban a Szegedi Ítéltábla a Vksztv. 79. § (1) bekezdése értelmezése körében valóban kifejtette, a jogszabály a tulajdonjog alatt nem csupán az egyes dolgok - ingó, ingatlan - feletti tulajdoni jogosultságot érti, hanem a „víziközműről, beruházásról”, mint vagyonösszességről, ennek „tulajdonjoga” átszállásáról rendelkezik. Nem állhat elő olyan helyzet, hogy az átvevő ingyen megszerzi a volt társulat vagyonának aktív, pozitív elemeit (műszaki létesítmények), ugyanakkor a tartozások, passzívák a felszámolás alá kerülő társaság terhén maradnak (pl. hiteltartozás).

Az elsőfokú bíróság rögzítette, az ítéltábla rámutatott arra is más döntésében, hogy eltérő lehet a helyzet a közszolgáltatási szerződésből eredő vagyónáruházas időpontja előtt már esedékessé vált vízdíj követelésekkel. A Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.063/2015/4.számú végzésre utalva rögzítette: „A társulat által már nyújtott szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás ugyanis nem minősül a víziközmű, víziközmű beruházás tulajdonjogához kötődő jognak, hanem a szolgáltatással a szolgáltatónál felmerült költségek - munkabér, működési költség, egyéb kiadás - fedezetére szolgáló, a szolgáltatót megillető díj.”

Az elsőfokú bíróság a per adatai alapján megállapította, hogy a víziközmű tényleges átadását megelőző időszakban a felperes által szolgáltatott ivóvíz és csatornahasználati díjat tartalmazzák a számlák, azaz olyan szolgáltatás ellenszolgáltatását követeli a felperes, amely nem tartozik a víziközmű vagyonba, így annak „tulajdonjoga” nem szállt át az önkormányzatra a törvény erejénél fogva. Ezen indokra figyelemmel mellőzte a per tárgyalásának felfüggesztését.

Az alperes összecszerűségi kifogását nem találta megalapozottnak. Rögzítette, hogy az egyes számlákban megjelölt fogyasztási helyek nem mindenben azonosak a szerződésben írtakkal, azonban valamennyi hely az alperes által üzemeltetett strandfürdő, uszoda és kemping területén található, mindezen túlmenően az alperesi teljesítési igazolás tartozás elismerésnek minősül (Ptk. 242. §), így az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, ennek azonban felhívás ellenére nem tett eleget.

Az alperes 43.550.000,- Ft összegű beszámítási kifogása tekintetében rögzítette, hogy a Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal, hogy a hitelező - a gazdálkodó szervezet által indított perben - a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is a hitelező volt. Mindebből következően a beszámítás jogával az alperes csak három konjunktív feltétel fennállása esetén élhetett volna, melyek közül a legfontosabb az, hogy a követelését a felszámoló nyilvántartásba vegye és a hitelező a regisztrációs díjat befizesse. Az alperes az első beszámítási kifogásában megjelölt összeget nem jelentette be a felszámolónak, ezért kifogása alaptalan.

Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság részítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Az érdemi ellenkérelmében foglaltakat a továbbiakban is fenntartotta, azt, hogy a szolgáltatási díjjal nem a felperesnek tartozik.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását.

A fellebbezés nem alapos.

A víziközmű-szolgáltatásról szóló 2011. évi CIX. törvény (Vksztv.) - 2012. évi CVI. törvény 43. pontja szerinti szöveggel hatályba lépett - 79. § (1) bekezdése alapján az a víziközmű, vagy víziközmű létrehozására irányuló beruházás, amely olyan gazdálkodó szervezet tulajdonában áll, mely felett a tulajdonosi részesedés egésze a nemzeti vagyonba tartozik, 2013. január 1-jén az ellátásért felelős tulajdonába kerül. *A tulajdonjog jelen törvény erejénél fogva ingyenesen, a tulajdonjoghoz kötődő jogokkal és kötelezettségekkel együttesen száll át.*

A Vksztv. 79. § (1) bekezdésében szereplő rendelkezés értelmezése körében az ítéletábra a Gf.30.187/2014/3. számú, valamint Gf.III.30.063/2015/4. számú végzésekben már kifejtette álláspontját. A perbeli jogvita kapcsán is annak volt meghatározó jelentősége, hogy a Vksztv. 79. § (1) bekezdése „a víziközmű, víziközmű beruházás tulajdonjogának átszállása” kitétel alatt a szűkebb értelemben vett egyes dolgok tulajdonjogának és ahhoz kapcsolódó kötelezettségek és követelések átszállásáról rendelkezik, vagy a polgári jogi értelemben vett közművagyon, és ehhez kapcsolódó aktívák és passzívák átszállásáról szól.

A Vksztv. 79. § (1) bekezdése arra utal, hogy a tulajdonjog alatt nem csupán az egyes dolgok - ingó, ingatlan - feletti tulajdoni jogosultságokat érti, hanem a „víziközműről, illetve beruházásról”, mint vagyonösszességről, ennek „tulajdonjoga” átszállásáról rendelkezik. Ezt támasztja alá egyebekben a Vksztv. 79. § (4) bekezdése is, mely a 79. § (1) bekezdésére visszautalva a „vagyonátruházás” kifejezést használja. Nem állhat elő olyan helyzet, hogy az átvevő ingyenesen megszerzi a volt társulat vagyonának aktív, pozitív elemeit (műszaki létesítmények), ugyanakkor a tartozások, passzívák a felszámolás alá kerülő társulat terhén maradnak (például a hiteltartozás). Nem eredményezhet a törvényben meghatározott ingyenes vagyonátszállás intézményesített fedezetelvonást.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróság a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A jogalkotó célja a víziközmű vagyonának átszállása kapcsán nem lehetett a víziközmű társulattal szembeni hitelezői követelések fedezetének ingyenes kivonása, mert az a közjónak megfelelő erkölcsös célnak nem felelne meg.

A 2014. évi XCIX. törvény 387. §-a módosította a Vksztv. 79. § (1) bekezdését 2014. december 30-ai hatállyal. Eszerint a víziközmű, vagy víziközmű létrehozására irányuló beruházás, amely olyan gazdálkodó szervezet tulajdonában áll, amely felett a tulajdoni részesedés egésze a nemzeti vagyonba tartozik, 2013. január 1-jén az ellátásért felelős tulajdonába kerül. A tulajdonjog e törvény erejénél fogva ingyenesen, *víziközmű esetében a tulajdonjog tárgyát képező dologhoz, vagy beruházáshoz kötődő jogokkal és az azzal járó vagy kapcsolatos terhekkel együttesen száll át.*

A jogszabályszöveg pontosítása azt támasztja alá, hogy a Vksztv. 79. § (1) bekezdése a víziközmű társulatok vagyonával kapcsolatosan ugyan nem generális jogutódlást tartalmaz, de a víziközmű, víziközmű beruházás tulajdonjog átszállása nem is az egyes dolgok tulajdonjogának és ahhoz kapcsolódó dologi kötelezettségek átszállásáról, hanem a polgári jogi értelemben vett vagyon, ez esetben a víziközmű vagyon, illetve víziközmű létrehozására irányuló beruházás, mint vagyon és ezen belül az aktívák és passzívák átszállásáról rendelkezik.

A perbeli jogvitában azt kellett eldönteni, hogy a felperes konkrét követelése - a közszolgáltatási szerződésből eredő vízdíjkövetelés - a víziközmű vagyon, illetve beruházás részét képezi-e, vagy azon kívül esik. Az ítéletábra ekörben is fenntartja a Gf.III.30.063/2015/4. sorszámú végzésében már kifejtett álláspontját a közszolgáltatási szerződéseköl eredő, a vagyonatadás időpontja előtt már esedékessé vált vízdíj követelésekkel kapcsolatosan. A társulat által már nyújtott szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás nem minősül a víziközmű, a víziközmű beruházás tulajdonjogához kötődő jognak, hanem a szolgáltatással a szolgáltatónál felmerült költségek - munkabér, működési költségek, egyéb kiadás - fedezetül szolgáló, ezért a szolgáltatót megillető díj. Így - szakértő bevonása nélkül is - megállapítható volt, hogy a közszolgáltatási szerződéseköl eredő szolgáltatási díjkövetelés nem része a víziközmű vagyonnak, ez a díj nyújt fedezetet a társaság működésére, mely működéssel kapcsolatos költségeket a felperes azok felmerültekör vagy már kifizette, vagy ha teljesítésre nem került sor, akkor a felszámolási eljárásban a hitelezői követelések fedezetét képezi. A közszolgáltatási szerződésöl eredő vízdíj követelés tehát nem olyan jellegű vagyoni elem, amely a Vksztv. 79. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az ellátásért felelős tulajdonába került volna.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy az ítélet rendelkező részében a kamat mértékére vonatkozóan nem elégséges a törvényre, a Ptk. 301/A. §-ára történő utalás, hanem - a víziközmű szolgáltatási szerződés megkötésének és a nyújtott szolgáltatás időpontját is figyelembe véve - a késedelmi kamat mértékét a rendelkező részben a bíróságnak kell meghatároznia.

Az alperes részítélet elleni fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a felperes részére perköltség fizetésre köteles, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés, (5), (6) bekezdésben foglaltak alapján a kifejtett ügyvédi munka mennyiségét is figyelembe véve, arányosan állapított meg.

S z e g e d , 2016. február 18. napján

Dr. Kemenes István s.k.. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró

A kiadmány hitelél:

tisztviselő